

v něm vítězil Steve Peterson, člen coloradského kultu vyššího vědomí zvaného Boží šílenství, jehož členové hledají nirvánu pomocí sexuální orgií, extrémních běhů a úklidu domácností. Další legendou Leadville je Marchall Ulrich, podnikatel v oboru krmení pro psy, který si preventivně nechal odstranit nehty z prstů na nohách. „Stejně mi pořád odpadávají,“ prohlásil.

Když se Ken setkal s Aronem Ralstonem, horolezcem, který si sám zubatým nožem odřízl ruku, když mu zůstala zaklíněná pod balvanem, učinil mu neuvěřitelnou nabídku. Bude-li se Aron chtít zúčastnit závodu v Leadville, nemusí platit startovné. Všechny tím zaskočil. Obhájce prvenství musí zaplatit, aby se mohl znovu postavit na start. Platit musí i hrdinský velmistr Ed Williams. *Ken* také platí. Jen Aron to má zadarmo. Proč?

„Představuje ducha Leadville,“ tvrdí Ken. „Naše heslo zní: Jsi vytrvalejší, než si myslíš, a dokážeš víc, než si umíš představit. Lidi jako Aron nám ostatním ukazují, co dokážeme, když si sáhneme na dno sil.“

Mohli byste si myslet, že chudák Aron už si vytrpěl dost, ale necelý rok po své nehodě Kenovu nabídku využil. S novou protézou houpající se podél boku Aron doběhl do cíle za méně než třicet hodin a vrátil se domu se stříbrnou sponou na opasek. Mnohem lépe tak vyjádřil, co je potřeba, abyste v Leadville uspěli:

Nemusíte být rychlí. Hlavní je nemít strach.

KAPITOLA 10

Paráda! Leadville byla přesně taková absurdní show, jakou Rick Fisher hledal. Jako obvykle se chystal způsobit velký rozruch a karneval v Leadville mu hrál do karet. Chcete snad tvrdit, že ESPN neskočí na možnost získat záběry pohledných chlápků v suknicích, kteří trhají rekordy v mytickém likvidačním závodě? To si pište, že skočí!

V srpnu 1992 se proto Fisher znovu objevil ve svém velkém obstarožením Chevroletu Suburban v Patrociniově vesnici. Od mexického ministerstva turistiky získal cestovní doklady a závodníkům slíbil výplatu ve formě kukuřice. Patrocinio mezitím přemluvil pět svých sousedů, že mohou tomuto divnému a dotěrnému *chabochi*, jehož jméno se jim jen těžko vyslovovalo, věřit. Španělština nezná „š“, takže se Fisher brzy setkal s ukázkou svérázného tarahumarského humoru, když ho místní začali nazývat Pescador, tedy Rybář (překlad jména Fisherman). Ano, lépe se jim toto jméno vyslovovalo, ale zároveň zdůrazňovalo „achabovský“ prvek jeho osobnosti: neutuchající touhu zaseknout velkou rybu, která z něho sálala jako horko z kapoty auta.

Ano, Fisherovi bylo jedno, jak mu budou říkat, nevadilo by mu, ani kdyby o něm mluvili jako o doktorovi Pitomečkovi, jen chtěl, aby závod brali vážně. Pescador proto naložil svůj tým do starého chevroletu a vyrazil do Colorada.

Těsně před čtvrtou hodinou ráno v den závodu se dav v Leadville pokoušel otevřeně nezírat na pět mužů v suknicích zápasících s tkaničkami černých plátěných basketbalových bot, které jim Pescador obstaral. Tarahumarové se podělili o několik posledních šluků z cigarety z černého tabáku a stydlivě se přesunuli až na konec závodního pole čítajícího dalších dvě stě devadesát ultraběžců. *Trí... dva...*

Práááá! Starosta Leadville vystřelil ze své staré muškety a Tarahumarové vyběhli, aby ukázali, co v nich je.

Dlouho jim to však nevydrželo. Všichni odpadli ještě v první polovině. Sakra, stěžoval si Fisher každému, kdo mu byl ochotný naslouchat. Neměl jsem je nazouvat do těch kecek a taky jim nikdo neřekl, že se můžou najíst na občerstvovacích stanicích. Všechno je na levačku. Nikdy dřív neviděli baterky, takže je drželi jako louče a svítili Pánubohu do oken...

Jo, jo, prohrál jsem. Pořád stejné tarahumarské podrazy, stejné výmluvy. Kromě nejzvědavějších sportovních historiků jen málokdo ví, že se Mexiko pokoušelo využít tarahumarské běžce při olympijských maratonech v roce 1928 v Amsterdamu a v roce 1968 v Mexico City. V obou případech nedosáhli na medaile. Tehdy se vymlouvali na to, že vzdálenost 26,2 míle je příliš krátká a že takovýhle maratonek skončí dřív, než se Tarahumarové stačí pořádně rozběhat.